
FES-ME PUJAR ELS COLORS

Jordi Puig

JORDI PUIG (Badalona, 1970) En el món del relat curt ha guanyat el III Premi d'Esriptura Creativa del Club TR3SC (2010) i el VII Premi de Narrativa Curta L'Illa-Vadelletra (2016). Ha publicat la novel·la d'escacs i humor *Mala peça al tauler* (Stonberg, 2016), i aquesta és la seva segona incursió dins el món del relat eròtic.

Fes-me pujar els colors

L'Eugènia és rossa, encara que en els seus primers anys a la facultat de Belles Arts va tenyir-se els cabells de negre a conseqüència d'una ruptura sentimental que va alimentar en ella el desig d'oferir una nova imatge al món, per acabar tornant després al daurat de tota la vida. També d'aquella època data l'únic tatuatge que llueix, una mitja lluna de la mida d'una baldufa, a la part baixa de la columna. El primer cop que l'Enric va veure-la, li va demanar si era creixent o minvant.

—Tu què creus? —va ser la poc aclaridora resposta d'ella.

La qualitat que més detesta de si mateixa (pels maldecaps que li ha proporcionat al llarg dels anys) és la contínua, i a vegades desesperada, cerca d'algú que la cuidi i li proporcioni seguretat però que al mateix temps no li estigui molt a sobre. Així, sense gaire esforç, es convencia de l'existència

d'aquestes característiques en tots els homes als quals transformava en objecte de desig. Els adaptava al seu motlle, perquè era aquesta fal·lera la que pilotava i això li va fer perdre el cap més d'una vegada —i més de dues— per insistir a orbitar al voltant de persones que l'únic que van ser capaces d'aportar-li va ser infelicitat o, en el millor dels casos, buidor. Amb el temps i l'experiència, emperò, ha aconseguit fer-se la desentesa del propi desig, el qual ja no tira d'ella com un cavall desbocat. Almenys, no sempre. El daltonisme que pateix és herència del pare i serà perdurable, al contrari que l'afecte que aquest li va procurar, que va anar minvant arran de la separació matrimonial i del canvi de ciutat fins a desaparèixer gairebé del tot (les distàncies, ja se sap). La disfunció visual va ser-li detectada als vuit anys d'edat, quan la professora d'arts plàstiques va adonar-se que alguna cosa no rutllava en els exercicis que entregava la nena. Primer ho va atribuir a una desfermada creativitat infantil, però després s'adonà que no distingia els colors verd i vermell. Deuteranopia, va ser el diagnòstic mèdic. I això va ser una mala jugada, perquè l'Eugènia no ho va assumir i aquesta actitud li va destrossar l'adolescència. Tot i així, pintar el cosmos i la meravella d'elements que el conformen fou la seva passió i això va salvar-la i va amorosir-ho tot plegat una mica. Ara, a l'edat adulta, reconeix que està lluny d'arribar al nivell màxim de plenitud que abastes en realitzar una obra superior

a tu, una creació més bella del que ets capaç d'imaginar-te en principi, però alguna vegada, en un traç fugisser, en un objecte secundari pintat a redós d'un de principal que acaba esdevenint el centre mateix del quadre, ha assolit aquesta excel·lència. Es diu que segueix pintant per atènyer-la una vegada i una altra, però en realitat ho seguiria fent encara que algú li assegurés que mai més tornarà a experimentar aquesta sensació, tan abrusadora és la seva flama interior.

Quan va conèixer l'Enric, es va adonar de seguida que no era com els altres. Almenys, al principi. Al seu costat va expandir l'univers personal, en el qual va començar a descobrir-hi nebuloses brillants de les més variades formes, portes estel·lars cap a nous mons i estrelles —atenció a la paradoxa cromàtica— de tipus nan roig. Les úniques llàgrimes destacables en aquella època van ser les de Sant Llorenç, que ja és dir. Turmentada des de petita per la manera de percebre els colors, fins al moment només havia estat capaç de despullar de tota importància aquesta característica mentre pintava. I va adonar-se que la companyia de l'Enric li produïa el mateix efecte. No distingeixo el verd i el vermell, i què m'importa, si estic amb tu? Tot això, és clar, fins que ell va decidir engregar-ho tot a dida perquè t'estimo però no tinc les coses clares i millor que ens donem un temps, etc., etc.

El sopar no estava resultant gaire animat. Potser perquè era divendres i qui més qui menys estava cansat, o potser

perquè senzillament l'ambient era una mica tibant i no convidava a gaire entusiasme, el cas és que ja feia estona que la conversa havia derivat cap a vivències passades que, o bé no eren compartides per la majoria de presents, o bé feia massa temps que havien perdut l'interès. Del lluç al forn blanquinós, només en quedaven les espines i les restes grises de pell, mentre que a la safata de l'amanida hi reposaven uns quants tomàquets molt vermells i un grapat de fulles d'enciam d'un verd esclatant. La majoria de copes eren plenes de vi rosat. L'amfitriona, la Sandra, va argumentar que tenia mal de cap. Va demanar si algú duia a sobre un Gelocatil, que s'havia quedat sense, però ningú en portava. Per tant, la resolució de baixar a la farmàcia de guàrdia de la cantonada a comprar-ne va ser ben normal. El que va resultar més peculiar és que l'acompanyessin la resta de comensals: la Noèlia, que treballava en un laboratori d'anàlisis i tenia una vida químicosentimental que transcorria entre provetes i provatures, tubs d'assaig i assaigs per un tub; la seva amiga Rut, metgessa que acostumava a riure de manera falsament falsa, però era un tic, i tothom pensava, injustament, que era una hipòcrita quan en realitat el que era és hipocràtica, i el nouvingut, el Xavi, tan eixerit com un enciam, amb el pèl de color pastanaga i un tarannà sonso de coliflor, que havia sortit amb les dues, i hi havia qui assegurava, sense cap tipus d'evidència clara, que ho havia fet simultàniament, la qual

cosa l'etiquetava com un fresc. A tots els va semblar que aquells dos necessitaven intimitat.

El cop de porta va indicar que acabaven d'aconseguir-la.

L'Eugènia va aixecar-se per anar a comprovar al mirall del lavabo si el maquillatge encara aguantava, però en realitat era un simple acte producte de la tensió nerviosa. L'Enric, conscient de la importància del moment, n'esperava el retorn per intentar encetar una conversa, ni que fos curta, però tampoc se li acudia exactament com començar. Que es penedia de la seva decisió? I tant. Però ella, li acceptaria les disculpes o l'engegaria a pastar fang, que és el que considerava que es mereixia? Tot el que li venia a la ment eren frases abstractes que, a més, i d'això n'estava segur, un cop verbalitzades produirien el desastrós efecte de quedar arrebossades d'una pàtina d'inseguretat i vergonya. Podia veure-la des de la taula, la porta del lavabo oberta de bat a bat. Estava tan guapa com sempre, la punyetera. Era difícil suportar la tensió. Es va aixecar i va decidir tirar pel dret encara que el moviment li sortís tort. «I què? Com va tot?» Però la resposta era irrellevant, ja des del primer mot pronunciat es va sentir com un ase lligat a una màquina de moldre gra a mode de condemna eterna, voltes i més voltes sense anar enlloc. Se li va apropar. On la ment restà paralitzada, el cos va prendre la iniciativa. Els reflexos en el mirall del lavabo provocaven la il·lusió de ser quatre persones allí a dins, en

un pam de terreny, i va pensar que tant de bo fos la seva imatge qui besés primer la d'ella per comprovar-ne així la reacció, però les coses no funcionen d'aquesta manera i si l'has cagada tu solet, ho arregles tu solet, no un llambreig miraculós. Seguia apropant-se-li de manera lenta, com a declaració d'intencions per no trobar-se amb una caixa sorpresa que amagués, per molt ben adornada que estigués amb llacet, un formidable i notori rebuig. No gosava ni mirar-la. De sobte, entre boires de pensaments cíclics i dubtes de ciment sec, una llengua va esmicolar-ho tot. Era la d'ella, entrant-li dins la boca, mentre els seus braços li rodejaven el clatell.

Arribats a aquest moment, amb els llavis junts, les llengües entortolligades i l'Enric amb els ulls esbatanats, cal fer una aturada. I és que l'Eugènia, quan ell li va dir que s'havia acabat el bròquil, ja s'ho ensumava des de feia temps i, en realitat, també ella s'havia plantejat deixar-ho córrer. I no pas perquè no se l'estimés, sinó per veure si d'aquesta manera ell reaccionava, i és que així no podem continuar, si vols estar amb mi ho estàs i si no, ho deixem, hòstia, però no li va caldre verbalitzar tal reflexió perquè l'altre, posseït per la incertesa, se li va avançar. I ara, l'única manera que se li ha acudit a l'Eugènia de comprovar si segueix titubejant o si, per variar, ho té una mica clar, ha estat abraonar-se-li a sobre.

L'Enric no s'ho esperava, és clar. Després de l'ensurt inicial, clou els ulls i decideix tornar-li el petó. Però encara és

aviat per cantar victòria. Tan dolça és la necessitat que l'ha dut a mantenir ara els llavis junts i tan ràpid ha anat tot plegat, que oblida adquirir una postura física, si no còmode, almenys estable. Mig abraçat a ella amb un braç rodejant-li la cintura i l'altre, insegur, encara a l'aire, nota que és a punt de desequilibrar-se i, per evitar-ho, utilitza la pica del lavabo de suport. S'hi recolza amb la mà però la peça és blanca i vella i de cargols febles (encara que això darrer no ho pot saber) i acaba cedint sota el seu pes, descargolant-se de la paret per un extrem, i queda basculant per l'altre al temps que, durant el descens, li proporciona un cop al genoll tan colossal que la libido li salta pels aires, però sortosament no li fuig. «Sempre tinc la negral», és el pensament reflex. L'Eugènia no veu res. Només nota com ell es separa de cop i, en obrir els ulls, se'l troba retorçat de dolor a terra, agafant-se amb les dues mans un genoll amb el rerefons surrealista d'un fil d'aigua a la paret i una pica que es balanceja fent cri-cri de l'únic cargol sa, bo i rovellat, que la subjecta a la paret. «T'has fet mal?», li demana, amoïnada. «Estic bé, un copet de no-res», respon amb un mal de mil dimonis a l'os però aguantant la sofrença perquè, amb el tros d'ase que he estat i el que m'ha costat arribar fins aquí —un desert d'indecisió i solitud— a veure si encara ho espatllarem. L'ajuda a incorporar-se i això provoca que, un cop dempeus, es trobin abraçats. Les mirades són delatores. L'Enric, ara envalentit,

que com deixi escapar aquesta oportunitat em dono mastegots fins la setmana dels tres dijous, torna a besar-la, aquesta vegada de manera apassionada, amb total decisió. Conscient que la colla no trigarà gaire a tornar, ella pren la iniciativa de nou. Separa el rostre i li comença a descordar la camisa amb ànsia mentre ell, al seu temps, li fa el mateix amb la brusa, sense parar de besar-la. Es queda amb el tors nu i la camisa de color pistatxo penjada dels pantalons. La brusa rosa d'ella, en canvi, va directe a terra. Amb els sostenidors al davant, negres, de blonda semitransparent però a qui collons li importa això que jo venia només a reconciliar-me i tot el que passi a partir d'ara ja és *bonus track*, li toca amb fruïció però alhora amb delicadesa els pits folrats. Es descorda els sostenidors a la primera i, un cop la peça de roba cau, li engrapa el paquet a l'Enric per sobre els pantalons. Ell vol descordar-se'ls, però li falten mans: una la té grapejant-li el cul i l'altra està prou nerviosa com per aconseguir res a la primera. Redéu, com trobava a faltar aquestes ereccions espontànies, si en soc d'ase, la darrera vegada va ser fa dos caps d'any! La sivella del cinturó, solta, va tocant els quarts. Amb els pantalons abaixats, s'apropa encara més al cos càlid femení i nota com se li claven els pits en una burxada plaent i deliciosa; ella nota com el membre masculí vol sortir del refugi antiaeri, desitjós d'incorporar-se a files. Li abaixa els calçotets i després s'abaixa les calces, la darrera frontera. Li

voldria saltar al damunt, però es conforma amb una bona arrambada contra la paret: els cossos junts, les respiracions solapades, les mirades penetrants. Li passa la mà pels cabells i aprofita el gest per fer-lo acotar, amb determinació. Ell obeeix i es posa de genolls, però abans s'atura a mig camí a besar-li un pit, llepades sobre el mugró erecte, pell de gallina, els dos molt excitats. Els dits passen lliscant pel pubis i comencen a jugar amb els llavis; ella clou els punys; el té postrat, ben subjecte pels cabells, i no està disposada a deixar-lo anar de cap de les maneres: el vol més endins, anhela la llengua. Ell també ho desitja. Nota el gust de mil oceans i centenars de fosses marines a la boca. Ella gemega i la delectança és multiplicada per l'acció de l'explorador expert que ja coneix el territori. Humitat, viatges estel·lars dins l'espai infinit, pintura cubista, onades de plaer que venen una rere l'altra sense abandonar la costa, s'hi queden i es superposen formant un alturó d'incommensurable goig des d'on contemplar mil prats a la primavera, espigues de blat que basculen al vent, poncelles que s'obren amb els braços cap al sol, una aroma d'almesc i farigola que tot ho banya, un remolí de vellut que s'enfila des del centre mateix de la carn.

El ritme és ferm, el vòrtex va pujant al compàs dels esbufecs, el cos roman paralitzat a l'espera d'una reacció, la ment foragitada no té cap mena de lloc dins aquest univers

d'astres palpitants. Ara ve una onada gelada, ara una de bullent; les ones es van succeint i banyen el desig. I finalment, la tremolor, els espasmes gloriosos i mil colors que s'esberlen. Tornem al centre del Big Bang i en sortim renascuts.

El pany de la porta xerrica i arriba la veu de la tropa que retorna al pis. No, no, encara no, només una mica més... Sospirs. Es queden quietos i es contemplen. L'Enric s'alça mentre acaricia la seva pell. Es fan un altre petó ben humit i prenen consciència que això només ha estat el preludi. Es vesteixen cuita-corrents, es pentinen com poden i, d'haver-hi encara la pica a lloc, es refrescarien la cara. Triguem una estona a sortir del bany, el temps d'intentar no fer gaire mullader pel pis. No importa, perquè la maniobra dels amics ha quedat ben clara i tampoc cal donar gaires explicacions. Bé, excepte contar-li a la Sandra el procés mitjançant el qual la pica de la besàvia ha quedat convertida en un gronxador digne de Dalí.

Tornen a taula tímids i amb les galtes roents, davant els rostres còmplices de la concurrència. L'Eugènia s'asseu i, entre explicacions maldestres i somrisos entremaliats, agafa la forquilla. Encara queden a la safata d'argent els tomàquets marrons i les fulles d'enciam grises. Es serveix més vi color ocre. La Sandra va a buscar les maduixes daurades de postres. L'Enric també apareix exultant dins la seva camisa de color groc.